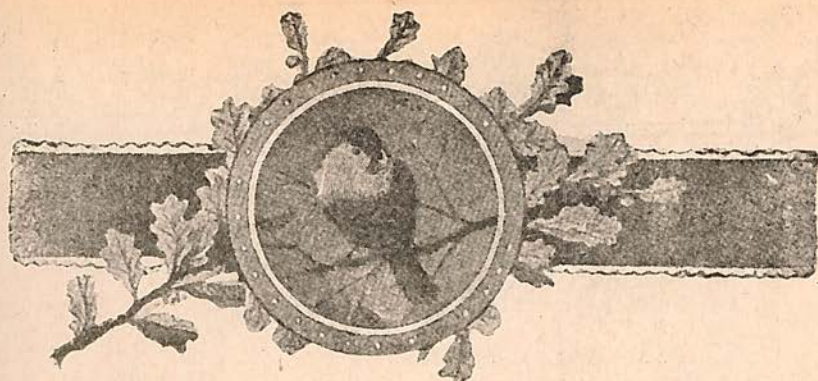

ДОБРУДЖА.

(Стихотворение въ проза).

Тиха есенъ е

Слънцето залива съ сѣйната си позлата заспалитѣ степи, лозя и градини; сѣщо това красиво родно слънце, което ме е кѣпало съ лѣчитѣ си въ ранното дѣтство и когато въ тебѣ, о скѣпа Добруджа, хищникъ властелинъ бушуваше. . . .

Ти бѣ отъ насъ откъсната, отчуждена и затворена съ грамадна черна врата, задъ която властители чужди бѣснуваха. . . . Ти бѣ затворена съ грамадна черна карта, но въ душигѣ ни имаше за тебѣ свѣтълъ споменъ, по свѣтълъ отъ лазурнитѣ вълни на Дунава!

И сега тукъ е тихо! Само нѣкъждѣ далече бучи грѣмъ, като ударитѣ на подземенъ ураганъ, бучи грѣмъ свирѣлъ и страшенъ!

Но, ти си запазена, родино! Ние издигнахме несѣкрушима стѣна, стѣна отъ кръвъ и желѣзо, край която се издигатъ свещенитѣ гробници на твоитѣ синове — зидари на тази гранитна стѣна!

Тиха есенъ.

Слънцето кѣпи съ свѣтлата си позлата обширнитѣ степи, лозя и градини и разгонва кошмарнитѣ страшни дни; на миналото, о роденъ край!

Гара Хамамджи.

октомври 1917 г.

Ст. Чешмеджиевъ.

